

nerne, medens denne opgave hidtil har påhvilet kommunerne.

Retten til befordringsgodtgørelse foreslås som efter de hidtil gældende regler begrænset til personer, der omfattes af § 2, stk. 1, og til lægers og jordemødres kørsel til denne persongruppe.

Til § 17.

Bestemmelsen afløser en række bestemmelser i den gældende lovs §§ 21-23 om fribefordring af A-medlemmer ved befordring til og fra læge og jordemoder.

Stk. 1 vedrører befordring til og fra alment praktiserende læge, og stk. 2 vedrører befordring til og fra speciallæge.

Stk. 3, der vedrører befordring til og fra jordemoder, afviger fra den tilsvarende bestemmelse i den gældende lov derved, at kørselsgodtgørelse ved befordring til og fra en jordemoder ikke blot kan ydes „i barseltilfælde“, men i tilfælde, hvor jordemoderen yder hjælp i medfør af § 11.

Til § 18.

Bestemmelsen afløser en række bestemmelser i den gældende lovs § 21, stk. 1-4, men overlader i noget højere grad end de gældende regler den nærmere regulering af befordringsreglerne til socialministeren.

Stk. 2 afløser den gældende lovs § 21, stk. 5.

Til § 19.

Bestemmelsen vedrører ydelsen af befordringsgodtgørelse til læger og jordemødre og giver disse adgang til befordringsgodtgørelse i samme udstrækning som de tilsvarende bestemmelser i den gældende lov (§ 21, stk. 6-7, og §§ 22-23).

Vedrørende overflytningen af administrationen til amtskommunerne henvises til indledningsbemærkningerne til kapitel 3.

De foreslåede bestemmelser om befordringsgodtgørelse til en jordemoder finder også anvendelse i tilfælde, hvor en praktiserende jordemoder betjener en kvinde, der er indlagt på sygehus.

Ved stk. 3 foreslås det, at den afgrænsning af bymæssig bebyggelse, som efter den gældende lov foretages af vedkommende amtmand efter forhandling med vedkommende kommunalbestyrelser, lægeforeningen og jordemoderforeningen, skal foretages af amtsrådet efter forhandling med disse foreninger.

Ved stk. 6 åbnes der mulighed for, at lovbestemmelser om befordringsgodtgørelse til læger og jordemødre kan afløses af bestemmelser herom i over-

enskomster mellem den offentlige sygesikring og læge- og jordemoderforeningerne.

Til kapitel 4.

Til § 20.

Stk. 1 erstatter den gældende lovs § 41, hvorefter regeringen er bemyndiget til at indgå overenskomst med fremmed stat om overflytning af medlemmer mellem anerkendte sygekasser i de to stater og om ydelse af sygehjælp til medlemmer af udenlandsk sygeforsikring under midlertidigt ophold i Danmark.

Herudover er det foreslået at bemyndige regeringen til at indgå overenskomster om syge-, fødsels- og begravelseshjælp vedrørende vandrende lønmodtagere og grænsearbejdere og sådanne personers familiemedlemmer.

Denne sidste bestemmelse tilsigter at gøre det muligt for regeringen i forbindelse med Danmarks eventuelle indtræden i de europæiske fællesskaber at påtage sig at opfylde bestemmelser, der for fællesskabernes nuværende medlemslande er fastsat ved nogle forordninger om social tryghed for vandrende lønmodtagere og grænsearbejdere.

Ifølge disse forordninger skal den offentlige sygesikring i ét medlemsland i en del tilfælde påtage sig at refundere udgifter ved sygehjælp ydet af den offentlige sygesikring i et andet medlemsland. Dette gælder i visse nærmere angivne tilfælde, når sygehjælpen ydes i ét medlemsland, men den, der modtager hjælpen, eller den pågældendes forsørger har en vis tilknytning til et andet medlemsland.

Denne tilknytning kan bestå i, at den, til hvem hjælpen ydes — eller vedkommendes forsørger — har beskæftigelse i et andet medlemsland, eller tilknytningen kan bestå i, at den pågældende — eller forsørgeren — oppebærer en social pension, som helt eller delvis afholdes af en social tryghedsordning i et andet medlemsland.

Forordningerne åbner mulighed for, at to medlemslande gensidigt kan træffe aftale om, at de giver afkald på indbyrdes refusion af disse sygehjælpsudgifter.

Vedrørende begravelseshjælp indeholder forordningerne bestemmelser om, at den offentlige sygesikring i ét medlemsland i en del tilfælde skal yde begravelseshjælp ved begravelse af personer i et andet medlemsland, nemlig når den afdøde eller dennes forsørger har haft en lignende tilknytning til det førstnævnte land som i de tilfælde, hvor der kan blive tale om refusion af sygehjælpsudgifter.

Ved bestemmelserne i stk. 2 foreslås det at give socialministeren bemyndigelse til at fastsætte de